

на гръцитѣ. Гръцката войска като вижда толкози българска войска отъ страхъ фавжла да бѣга. Много гръцки войскари дошли на българската страна, отъ които имало и единъ арапинъ, който научилъ българитѣ да правихтъ иѣкои съчева за бой, дѣто тѣ не сж знажли да ги правихтъ. Никифоръ, за да си покрые срамътъ, писа една лѣжа на Цариградъ, ушь че навилъ на българитѣ и си направилъ Великъ-деньтъ у Крумовитѣ сараи. Лѣжата се яви, и Никифоръ грѣбуваше какъ какъ да си покрые срамътъ; за това той, по 811 год. събра безъ четъ войска и стигна на българскитѣ граници. Крумъ, като видѣ толкози много гръцка войска безъ да се надѣва, поиска на гръцитѣ миръ. Никифоръ не рачи, и се потегли по планината камъ Шуменъ. На югъ отъ Шуменъ у планината като бѣше се въспрѣлъ Никифоръ съ войската си, Крумъ заповѣда да го заграджтъ, и прѣзъ ноцъта на 25 юлія нападнѣ на гръцитѣ, и не оставя нити кракъ отъ тѣхъ. Самси и Никифоръ, сичкитѣ му голѣмци и безчетната му войска погиняхъ тамъ отъ ножътъ на българитѣ. На Никифора му отрѣзяхъ главата, и Крумъ заповѣда да я обковжтъ съ злато и да я направихтъ на чеша. Крумъ като ималъ гости, нишли съ нея чеша и викали Здравница ти. Слѣдъ този бой Крумъ не загуби врѣме, влѣзе у Трація и призе градоветѣ Дебелтъ и Ахило. А пакъ отъ другата страна той прати брата си, който призе у Македонія градоветѣ Верел, Пловдивъ (Филибе), Филипа, Струмница. Крумъ, като видѣ, че призе толкози мѣсто отъ гръцкото царство у Македонія и у Травіа, отиде да земе крайморската крѣпость Месемврія. Нѣ до дѣто я дръжеше обиколена, той помисли, че колното земля е призелъ отъ гръцитѣ стига му, и за това прати единъ посланикъ у Цариградъ да сарѣже миръ съ гръцитѣ. Крумъ бѣше провондалъ сжщитѣ условия за мирътъ, каквито